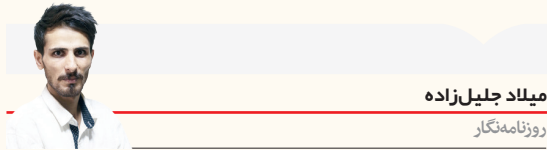

پرویز پرستویی در نشست خبری «بی همه چیز»:

مسئولان، معضلات اجتماعی را نمی بینند

یادداشت

میلاد جلیل زاده

روزنامه نگار

میانگین تولید فیلم در دهه ۹۰ شمسی تقریباً ۹۳ اثر در سال بود اما سالی که گذراندیم، به دلیل شیوع ویروس کرونا، این رقم را کاهش قابل توجهی داد و به عدد ۴۰ رساند. از یک طرف نسبت به تولید همین تعداد فیلم هم اعتراضاتی وجود داشت و حتی بسیاری از عوامل سینما در صحنه های فیلمبرداری مبتلا به ویروس شدند اما از طرف دیگر دغدغه معیشت عوامل سینما هنوز برطرف نشده است. بعضی مشکلات ساختاری که در سینمای ایران که از قبل وجود داشتند، در سال ۹۹ به دلیل همین شرایط خاص پیش آمده، بیشتر خود را نشان دادند و از طرف دیگر ما امسال شاهد پدیده های جدیدی مثل اکران دیجیتال هم بودیم که اگر کرونا نبود تا این حد جدی نمی شدند و احتمالاً از این به بعد با آن سروکار بیشتری پیدا خواهیم کرد. جشنواره فجر امسال هم در شرایط خاص و ویژه ای برگزار شد، البته بسیاری از آثار حاضر در آن متعلق به سال قبل هستند. باین حال حدود ۳۰ فیلم امسال جلوی دوربین رفتند که کار تولید ۲۵ مورد آنها به اتمام رسید و با فجر به چالش خوردند و در این رویداد حضور پیدا نکردند. فجر در سالی که اکران پرده ای کور یا بسیار کم بینا شده بود، تنها روزنه ای بود که به نظر می رسید می شد از آن به سینمای سال ۹۹ نگاهی کلی انداخت اما چنان که مشخص است، با این شیوه گزینش آثار و شیوه تعامل با عوامل سینما نمی شود جشنواره سی و نهم را آیینة تمام عیاری از تولیدات سال ۹۹ دانست. در این پرونده به میزان تولیدات سینمای پس از انقلاب به تفکیک هر سال اشاره شده است و پس از آن به سال ۱۳۹۹ و فجر ۳۹ می رسیم. فیلم های سال ۹۹ هم شمارش می شوند و آنهایی که در فجر هستند، مشخص خواهند شد. سپس به جداسازی فیلم های تولید امسال و سال گذشته در فجر

سینمای ایران، آخرین سال قرن را چگونه گذراند؟

در حال احتضار

۳۹ پرداخته خواهد شد و فیلم های تولید امسال که از فجر سال جاری بیرون مانده اند هم مشخص می شوند. غیر از اینها در چند گفتار کوتاه، به تعدادی از مسائل سینمای ایران طی سالی که گذشت و ما را به ایستگاه فجر سی و نهم رساند، اشاره شده است.

ده ها برابر رشد فروش آنلاین و ده ها برابر افت فروش گیشه
میزان کل فروش فیلم هایی که در سال گذشته اکران شدند رقم ۴۰۸,۳۵۳,۶۷,۳۸۰ ریال یا به عبارتی ۶ میلیارد و ۷۰۰ میلیون تومان بوده و از آنجا که تمام این فیلم ها همزمان به صورت آنلاین هم اکران شده اند، از این رقم ۳۸/۳ درصد به صورت آنلاین به دست آمده است. اما بعضی فیلم ها صرفاً بر بستر آنلاین ارائه شدند و برخلاف گیشه ها، آمار دقیقی از میزان فروش آنلاین فیلم ها در سینمای ایران وجود ندارد و حتی آخرین آمار منتشرشده در این زمینه به نیمه های آذرماه مربوط می شود. باین حال، از میان فیلم هایی که تنها بر بستر آنلاین ارائه شدند یا اکران فیزیکی آنها بسیار محدود بود، خروج با یک میلیارد و ۸۵۷ میلیون و ۸۴۰ هزار تومان اولین اکران امسال سینمای ایران هم بود. در ادامه می توان به فیلم هایی اشاره کرد که از آن جمله اند؛ طلا با یک میلیارد و ۹۰۱ میلیون و ۱۹۰ هزار تومان فروش، لتیان یک میلیارد و ۹۸ میلیون و ۲۲۰ هزار تومان، هفت ونیم با ۷۱۱ میلیون تومان، ایستگاه اتمسفر ۶۰۸ میلیون تومان، تیغ و ترمه ۵۹۷ میلیون تومان، روزهای

نارنجی ۵۹۱ میلیون تومان و بهت با ۴۵۳ میلیون تومان فروش. تنها همین فیلم ها توانسته اند حدود ۸ میلیارد تومان فروش داشته باشند و این از کل رقم فیلم های اکران شده در گیشه بیشتر است.

ادامه معمای اقتصادی سینمای ایران در سال ۹۹
فروش سینمای ایران در سالی که گذشت تا این لحظه زیر ۱۵ میلیارد تومان بوده و این درحالی است که ۱۱ فیلم تا به حال به طور فیزیکی روی پرده اکران شده اند و همزمان یا پس از آن اکران آنلاین هم داشته اند. به علاوه ۲۷ فیلم تا به حال اکران دیجیتال شده اند و این غیر از چند مورد پراکنده است که در گروه هنر و تجربه به صورت فیزیکی نمایش داده شدند و در بسترهای دیجیتال هم ارائه آنها صورت گرفت. سوالی که ممکن است پیش بیاید درباره انگیزه های اقتصادی مهم برای ساخت فیلم سینمایی در چنین سال را کد و بی رونقی است. فیلم های اصطلاحاً گرانی که نه با هدف فروش بلکه با هدف تبلیغات ساخته شده اند، در این میان تکلیف مشخص تری دارند؛ اما معلوم نیست آن دسته از فیلم ها که مدعی استقلال مالی هستند، مطابق کدام منطق اقتصادی در این شرایط ساخته شده اند. نکته قابل تامل اینجاست که بسیاری از پروژه های سینمایی سال ۹۹ در همین سال و پس از شیوع ویروس کرونا کلید خوردند؛ آن هم درحالی که هنوز معلوم نیست این بیماری کی قابل مهار خواهد بود و از چه زمانی امکان دارد که یک ارزیابی معقول از بازار سینما به دست بیاید. اقتصاد سینمای ایران شاید یکی از عجیب ترین و غیرشفاف ترین نمونه های تجارت

در دنیا باشد، تجارتی که با تمام حساب و کتاب ها زیان ده بودن خود را نشان می دهد اما معلوم نیست چرا عده ای اصرار دارند همچنان در آن سرمایه گذاری کنند، ضرر بدهند و به این سرمایه گذاری و ضرر دادن طی سال های متمادی ادامه بدهند.

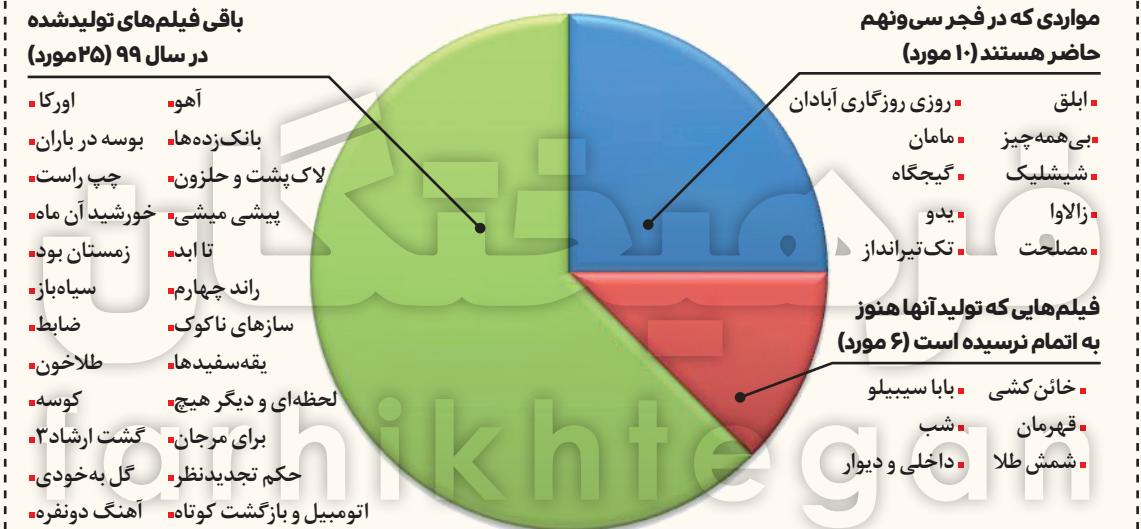
امید به وی اودی یا ترس از انحصار غول های دوقلو

سیستم ویدئو به شرط درخواست یا همان وی اودی در ایران و جهان قبل از شروع ویروس کرونا و توصیه مردم به خانه نشینی به راه افتاده بود اما برخلاف نمونه های جهانی اش در ایران با موفقیت کامل همراه نبوده است. طی یک سالی که گذشت، تعطیلی سینما باعث جلب توجهات ویژه ای به سمت وی اودی ها شد و حالا سوال اساسی اینجاست که آیا وی اودی در ایران اساساً می تواند بستر کاملی برای بازگرداندن پول پروژه ها باشد؟ آیا وی اودی های ایرانی امکاناتی افزون تر از فضای دانلودهای غیرمجاز در اختیار مشتری هایشان می گذارند که آنها را به انتخاب خودشان ترغیب کند؟ یک نکته دیگر که درمورد وی اودی های ایرانی برای خیلی ها مساله ساز شده، انحصار این تجارت در دست دو غول دوقلو و همسان و همدست است که تمام این بازار را در دست گرفته اند و چندین شرکت دیگر را که تا به حال قصد داشتند در این تجارت قد بکشند، زیر سایه خودشان محو کرده اند. شکی نیست که ترس از انحصار، یک ترس به جا و معقول است.

شاید با مهار ویروس کرونا بیشتر مشخص شود که تماشای فیلم در خانه، نمی تواند جایگزین کاملی برای آیین فیلم دیدن در سالن سینما شود و اکران فیزیکی فیلم ها اهمیت سابق خود را باز خواهد یافت؛ اما اکران آنلاین هم پدیده ای بود که در این دوران توجهات زیادی را به خود جلب کرد و پس از این هم مقدار زیادی از این اهمیت را حفظ خواهد کرد؛ هرچند درمورد ایران مسائلی هست که به بعضی از آنها اشاره شد.

ادامه در صفحه ۱۲

تولیدات سینمایی سال ۹۹ که شامل ۴۰ مورد می شوند

سال تولید فیلم های حاضر در جشنواره ۳۹ فیلم فجر

